

At det i alt Fald er givet, at det arbejder med uhyre Langsomhed, derom kan der formentlig ikke rejses nogen fornuftig Diskussion. Men Udvalget siger altsaa, at det arbejder med stor Grundighed. Ja, det fik jeg ogsaa et levende Indtryk af, den Gang den ærede Ordfører udviklede, hvilke Problemer det overhovedet beskæftigede sig med. Naar et Udvalg af den Art mener at kunne fortælle Erhvervets Udøvere, hvorledes deres Varer af Modehensyn egentlig bør se ud, saa er vi, det maa jeg tilstaa, inde paa det fuldkommen latterlige, det er at tro, at enkelte Mennesker behersker det hele, saaledes at de kan fortælle, hvordan det skal være. Det vil med andre Ord sige, at vi kan styre Landet fra den røde Bygning, hvad en, vist heller ikke i Dag helt betydningsløs, Politiker en Gang skal have sagt. Men det er jo fuldkommen urimeligt at sige saadanne Ting. Det, som et saadant Udvalg efter min Mening skulde trænge til Bunds i, skulde kun være de meget store Linier i Sagen, og det behøvede efter min Overbevisning absolut ikke at tage saa overførdelig lang Tid. Naar imidlertid en Repræsentant for dette Udvalg siger, at de i Udvalget arbejder grundigt, saa er det jo en Form for Ros, som den paa-gældende har ment at kunne tilegne sig, men naar saa hans egen Forklaring kommer til, forekommer det mig i allerhøjeste Grad at berettigge til Misbilligelse. Vi skal ikke vente paa, hvad saadanne gode Mænd kan hitte paa at ville belære de større Erhverv om i Retning af Smaating som Smagsmode eller sligt, vi maa antage, at det forstaar de paagældende erhvervsdrivende sig nok saa godt paa, som dette Udvalgs Medlemmer kan antages at gøre. Men naar man har den Optattelse, som det ærede Medlem Hr. Himmelstrup som Medlem af Udvalget har gjort sig til Talsmand for, saa forstaar jeg saa inderlig godt, at det varer længe, før vi faar et Resultat frem. Jeg forstaar nu — og denne Udtalelse af den højtærede Minister blev jo fremkaldt ved en Afbrydelse af mig —, at vi altsaa i Løbet af en halv Snes Dage kan vente den første Betænkning om Tekstilindustrien. Jeg maa gentage, at det har været alt for længe, men for saa vidt er det altsaa godt, at vi ikke skal vente længere, saaledes at vi forhaabentlig inden længe kan faa Venstre-regeringens sande Ansigt at se i dette Spørgsmaal.

Som sagt, hvad den ærede Ordfører i øvrigt har sagt, sluttede sig til, hvad

Ministeren sagde, og om det, Ministeren sagde, har allerede mit Partis Ordfører sagt, at Tonen i hvert Fald til at begynde med ikke var saa elskværdig, som det forekommer mig, at vi fra vor Side kunde have haft Lov til at vente. Vi ved meget vel, at det Spørgsmaal, der her er fremme, ikke paa Forhaand har Venstre-regeringens Sympati, men vi mener dog, at vi alene i Kraft af den Styrke, vi har — og det betyder i Politik jo ikke saa lidt — har Ret til at kræve, at den Regering, der dog faktisk alene opretholdes ved det konservative Partis Hjælp, anlægger en hensynsfuld Form for den Kritik, Regeringen maaske kan finde det berettiget at fremsætte overfor Forslag, som vi mener har ganske overordentlig stor Betydning for Erhvervs-livet, ikke alene i Kraft af de enkelte Forslag, der ligger fremme, men i Kraft af, hvad der eventuelt kan udbygges derfra, saafremt der kan skaffes fornøden Tilslutning til de Principper, vi her er inde paa.

Den højtærede Minister gjorde sig paa Partiet Venstres Vegne som saa mangen en Gang før til Talsmand for Frihandelen og nævnte her Landboerne som de efterfølgelsesværdige paa denne Vej. Mon der nu ret beset ligger synderlig megen Idealitet bag ved Landboernes Frihandelsvenlighed? Jeg ved ikke rettere, end at overalt i Verden, hvor Landbrugerne knapt kan forsyne Hjemmemarkedet, er deres Frihandelsvenlighed ikke større end andre Menneskers, og nu ved jeg ikke, om Landbrugerne i Danmark skulde være af et ædlere Stof end Landbrugere i al Almindelighed — jeg tror ikke, de er værre, jeg tror heller ikke, de er synderlig bedre, forhaabentlig er de lidt bedre, idet jeg haaber at kunne gaa ud fra, at Danskere i al Almindelighed er lidt bedre end alle andre. Men det er altsaa ingenlunde en ideel Betragtning, der fører Landbrugerne til at holde paa Frihandel, det er paa samme Maade, som det kan siges om dem, der vil Toldbeskyttelse, en ren egoistisk Betragtning; Landbrugerne mener at se deres økonomiske Fordel ved Frihandel, og derfor er de frihandelsvenlige. Det forekommer nu rigtignok mig at være et stort Spørgsmaal, om Landbrugerne her ret kan se, hvad der er deres sande Vel, thi jeg synes nu ikke, det er saa absolut sikkert, at Frihandel er det rigtige og Toldbeskyttelse det urigtige, idet jeg naturligvis gaar ud fra, at man ved Toldbeskyttelse skulde kunne naa det, som jo er Hovedformaalet med dette Middel, nemlig